

Νὰ γενόμουνα πουλλάκι, | νὰ ῥχῶμαι πουρνό-πουρνό
σὲ τριανταφυλλιάς κλαράκι, | νὰ σοῦ γλυκοκιληθῶ
Α. Λασκαράτ., ἐνθ' ἄν.

Ἔρμα πουλιά, τί πάθατε, ποῦ γλυκοκεληδεῖτε
Σ. Περσιδάδ., Σκλάβ., 81.

Ἀ! ἔλα χαηδεμένη μου, ἔς τὸ ἴσιο μονοπάτι,
ὅπου ἔς τοῦ πεύκου τὸ κλαδί πουλλιά χοροπηδοῦνε
κι ὅλο προσμένουν τῇ βροχῇ καὶ γλυκοκεληδοῦνε

Ι. Πολέμ., Χειμῶνανθ., 199. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἑρωτόκρ.
Β 541 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδιδ.): «κι ὡσάν πουλλάκι ὄντε βραχῇ
καὶ χαμοκουκουβίσση... | κάτση ζιμιὸ ἔς ψηλὸ δέντρο καὶ γλυ-
κοκιληθήσῃ». β) Μεταφ., ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι μετὰ γλυκύ-
τητος, ἐπιχαρίτως ἐνιχα.: Ποῦ ξεσπάει κάτι ἀπὸ τὸ σκληρὸ
περιγέλασμα τοῦ Ἀριστοφάνη ποῦ γλυκοκεληθάει, κάτι τι
ποῦ δὲν ξέρω, γιατί μου θυμίζει τ' «ὄνειρο τῆς καλοκαιρινῆς
νυχτιάς» τοῦ Σαίξπηρ Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1.123. Ὅλα
τὰ χάδια τῆς μουσικῆς ποῦ παίζει καὶ γλυκοκεληθά ἔς τ'
ἀφτιά του Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γικνίρ., 225. γ) Ἐπὶ ρέοντος
ὕδατος, κελαρίζω, ρέω ἡρέμως Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοκελά-
δαγε τὸ νερὸ ἔς τοῦ μύλου τὸν αὔλακα.

γλυκοκερασιά ἡ, Πελοπν. (Μάν.) — Μ. Λελέκ., Ἐπι-
δόρπ., 101 γλυκοκερασιά Σάμ. (Κουμαδαρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ε ρ α σ ι ᾶ.
Τὸ ὁπωροφόρον δένδρον Κέρασος ὁ γλυκύκαρπος (Cera-
sus dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἐνθ' ἄν.:
Ἄσμ.

Εἶχα ἴνα περιβολάκι, κ' εἶχα μέσα τσαμπουρνιές
κι ὅλο γλυκοκερασιές
Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκερασίτσα ἡ, Πελοπν. (Λιγούρ.)

Ἰποκορ. τὰ οὐς. γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ.

Γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ, τὸ ὅπ. βλ., με ἐννοῖαν θωπευτι-
κὴν: Ἄσμ.

Κάτω ἔς τὸ γιालὸ ἔς τ' αὐλάκι | εἶχα ἴνα περιβολάκι
καὶ τὸ εἶχα λειμονίτσες, | ὅλο γλυκοκερασίτσες.

γλυκοκέρασμα ἐνιαχ. γλυκοτσέρασμα Πελοπν. (Ξε-
χώρ.) Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ε ρ ν ῶ.

Κέρασμα μετ' εὐχαριστήσεως προσφερόμενον ἐνθ'
ἄν.: Ἄσμ.

Ἀπὰ ἔς τὸ γλυκοτσέρασμα τσαί ἔς τὸ καλὸ τραγούδι,
ἐτράντραξε τὸ χέρι τῆς τσ' ἔπρεσε τὸ ποτήρι.

γλυκοκέρασσο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ε ρ ᾶ σ ι.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ ς.

γλυκοκέρατο τό, ἐνιαχ. κλυτσέρατο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. κ έ ρ α τ ο. Ὁ
τύπ. κ λ υ τ σ έ ρ α τ ο δι' ἀνομοίωσιν.

Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου Κερατέα ἡ ἔλλοβος (Ceratonia si-
liqua). Συνών. ξυλοκέρατο, ξυλοτσέρατο, τσε-
ράτσι, χαρούπι.

γλυκοκέρης ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλυκοκέρα Δ. Κρήτ.
Οὐδ. γλυκοκέρινο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐς. κ έ ρ α ς.
Τὸ β' συνθ. ἄμαρτ. ὡς ἀπλοῦν.

Ἐπὶ ζώου, τὸ ἔχον εὐθραυστα κέρατα ἐνθ' ἄν.: Γλυκοκέ-
ρικο βόδι Κρήτ.

γλυκοκέρινος ἐπιθ. Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 73.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ έ ρ ι ν ο ς.

Ὁ ἔχων τὸ χρώμα τοῦ κηρίου εἰς ἀπαλὴν ἀπόχρωσιν: Ὡς
τὸ μελισσί, τὸ γλυκοκέρινο πρόσωπό σου φέγγουνε τὰ ἀλη-
θινὰ σου μάτια.

γλυκοκερνῶ Ἡπ. (Πρέβ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) γλυκοτσερ-
νάω Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ε ρ ν ῶ.

Κερνῶ, ἤτοι προσφέρω ποτόν, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα
εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐχουν τὴ Ρίνα ἔς τὸ πλευρὸ καὶ τοὺς γλυκοκερνάει
Πρέβ.

Ἐφές ἤμουν ἔς σῆς μάννας μου, προφές ἔς σῆς ἀδελφῆς
μου

κι ἀπόψε μετὰ σένανε νὰ γλυκοκερναστοῦμε
Ἰνέπ.

γλυκοκίτρινος ἐπιθ. Θράκ. (Νιχωρ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ ί τ ρ ι ν ο ς.

Ὁ ἔχων ἀπαλόν, γλυκὸ κίτρινον χρώμα: Ἄσμ.

Μόν' ἡ ἀγάπη μ' ἡ γλυκειά, | ἡ γλυκοκίτριν' λεμονιά
φιλὴ γραφὴ μὲ στέλνει.

γλυκοκιτρομηλιά ἡ, ἐνιαχ. γλυκοτσιτρομηλιά Κύπρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. κ ι τ ρ ο μ η λ ι ᾶ.

Τὸ δένδρον Νεραντζέα ἡ γλυκύκαρπος (Citrus vulgaris
dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑσπεριδοειδῶν (Aurantiaceae).

γλυκοκοιμησιάρης ὁ, Πελοπν. (Μάν.) — Ἐκθ.
Πρακτ. Φίλος. Σχολ. (1918), σ. 46 γλυκοκοιμησιάρης
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἄμαρτ. οὐς. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῆ σ ι καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

Ὁ προκαλὼν γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μπῆκ' ὁ Μᾶης κι ὁ θεριστῆς κι ὁ γλυκοκοιμησιάρης
κι ἀποκοιμήθ' ὁ πιστικὸς ἀπάνου ἔς τὸ ραβδί του
Μάν.

Ὁ Μάρτης ὁ γλυκὸς κι ὁ γλυκοκοιμησιάρης
αὐτόθ.

γλυκοκοιμίζω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.) γλυκονᾶ' μί-
ζου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκοτσιμίζω Μύκ. γλυ-
κοκοιμῶ Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοιμῶ Λεξ.
Πρω. Δημητρ. Μέσ. γλυκοκοιμᾶμαι πολλαχ. γλυκοκοιμοῦ-
μαι ἐνιαχ. γλυκονκοιμοῦμι Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Φθιώτ.)
γλυκονᾶ' μῶμι Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) γλυκοτθοιμοῦμαι Κύπρ.
Προστ. ἀορ. γλυκοκοιμέθου Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ο ι μ ῖ ζ ω. Ὁ
τύπ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ο ῦ μ α ι καὶ εἰς Σομ.

Ἐνεργ., ἀποκοιμίζω τινὰ κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον
καὶ μέσ., κοιμοῦμαι γ λ υ κ ᾶ, εὐχαρίστως πολλαχ. καὶ
Πόντ. (Ἰνέπ.): Ὅσο γιὰ νὰ γλυκοκοιμᾶται, θὰ φροντίσω
κ' ἐγὼ Δ. Καμπούρογλ., Ἀθηναῖκ. διηγήμ., 253. Ἡ τιμὴ
ποῦ θὰ ἔρθῃ ἔς τὸ σπῆτι μου... Θὰ τὴν παρηγορῇ τὴν ἡμέρα

καὶ θὰ τὴν γλυκοκοιμίῃ τὴν νύκτα αὐτόθι. Γλυκοκοιμήθηκα
᾿ς τὸν ἥσκιο τῆς ἐλίας ὡς τὸ δειλινὸ Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Κοιμᾶται τ' ἀγοράκι μου καὶ ᾿γὼ τὸ νανοῦρίζω,
καὶ τὴ γουνίτσα του κουνῶ καὶ τὸ γλυκοκοιμίζω
(βανυάλλ.) Θράκ. (Μέτρ.)

Τρίτην εἶδε τὸν ὄνειρο, ποῦ ᾿θελε νὰ πεθάνῃ,
οὔτ' ἔτρωγε οὔτ' ἔπινε οὔτε γλυκοκοιμοῦδαν
Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Κοιμᾶται τὸ μικράκι μου κ' ἐὼ τὸ νανοῦρίζω,
κ' ἐὼ τὴ γούνια του κουνῶ καὶ τὸ γλυκοκοιμίζω
(βανυάλλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Σ' ἀφίνω τὴν καληνυχτιά, πέσε γλυκοκοιμήσου,
᾿ς τὸ ὄνειρό σου νὰ μὲ διῆς σκλάβο καὶ δουλευτή σου
Δαρδαν.

Τὴν καλησπέρα ἔφερα καὶ νὰ μὲ συμπαθήσης,
γιατὶ γλυκοκοιμούσου καὶ τώρα θὰ ξυπνήσης
Χίος.

Ἐνα βράδο βραδούτσικο, τέτοιο βράδο δὲν εἶδα,
μ' ἐκέρναν ὁ ἀφέντης μου νὰ μὲ γλυκοκοιμίση
Πόντ. (Ἰνέπ.)

Μάειδ' ἔτρωγε, μάειδ' ἔπινε, μάειδε γλυκοκοιμᾶται
Πελοπν. (Οἶν.)

Ἄς ἔναν στρώμα νὰ π-πέσουμεν νὰ γλυκοκοιμηθοῦμεν,
νὰ σὲ φιλῶ νὰ μὲ φιλᾷς, ὥστε νὰ βαρεθοῦμεν
Κύπρ.

Νὰ ἡ ρίζα μου, νὰ δέσης τ' ἄλογό σου,
νὰ οἱ κλώνες μου, νὰ βάλῃς τ' ἄρματα σου,
νὰ κι ὁ ἥσκιος μου, πέσε γλυκοκοιμέθου
Πόντ. (Ἰνέπ.) || Ποίημ.

Ἄσε τὸ νιὸ νὰ ξαγρυπνᾷ, νὰ κἀνῃ σου καρτέρι,
γιατὶ θεὰ ῥθῃ ἕνας καιρός, ὅταν σὲ κἀνῃ ταίρι,
ποῦ αὐτὸς γλυκοκοιμούμενος θὰ σοῦ γυρνᾷ τὴν πλάτη
Ι. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 107.

Ἀφήσ' τε τὴν ἐφέτος νὰ μὴ θαυματοργήσῃ
καὶ ἥσυχά νὰ πέσῃ νὰ γλυκοκοιμηθῇ

Γ. Σουρ., Ἀπαντ., 1,264. Ἡ μετοχ. γλυκοκοιμισμένος, ὁ
εἰς γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον περιπεσών, ὁ ἡσύχως ὕπνώ-
των Λεξ. Δημητρ. β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνέμου, ἡρεμῶ, ἀκίνητῳ
Γ. Μαρκορ., Ὀρκ. εἰς Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

ἌΟλα σιγοῦν ᾿ς τὴ θάλασσα γλυκοκοιμοῦνται οἱ ἀνέμοι.

γλυκοκοίμισμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) — Λεξ. Βάιγ.
Πρω. Δημητρ. γλυκονκοίμ'σμα Σπερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρ-
ναν.) γλυκοκοίμημα Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῖ ζ ω. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ο κ ο ἰ-
μ ῆ μ α ἐκ τοῦ γ λ υ κ ο κ ο ι μ ᾱ μ α ι, ὁ δὲ γ λ υ κ ο κ ο ἰ-
μ ι σ μ α καὶ εἰς Σομ.

Τὸ ἡδέως κοιμίζειν τινὰ ἐνθ' ἄν.: Τοῦ παιδιοῦ τὸ γλυκο-
κοίμισμα μὲ τὸ νανοῦρισμα Λεξ. Δημητρ. β) Τὸ κοιμᾶσθαι
ἡδέως Λεξ. Δημητρ.: Τοῦ γεροῦ παιδιοῦ τὸ γλυκοκοίμημα.

γλυκοκοιμιστής ὁ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῖ ζ ω.

Ἐπὶ τοῦ Μαΐου ὡς προκχαλοῦντος γλυκύν, εὐχάριστον
ὕπνον.: Ἄσμ.

ἌΟ Μάης ὁ γλυκοκοιμιστής, ὁ γλυκομάης.

γλυκοκοίταγμα τό, Ἰων. (Σμύρν.) Κωνπλ. κ.ά. —

Ι. Πολέμ., Κειμήλ., 48 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοίταγμα
Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ο ι τ ᾶ ζ ω.

Τὸ μετὰ γλυκύτητος, μετὰ συμπαθείας ἢ ἐρωτικῶς προσ-
βλέπειν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἄχ, πότε, φῶς μου, πέ μου το, πότε θὰ μοῦ χαρίσῃς
ἕνα σου γλυκοκοίταγμα νὰ μὲ παρηγορήσῃς;

Ἰων. (Σμύρν.) Κωνπλ. || Ποίημ.

Ἐλέησε τῶν χειρῶν τοὺς κόπους | καὶ τῶν στηθῶν τ'
ἀναστενάγματα,

ἀνέμους μαύρων καταγίδων,
καὶ τὰ γλυκοκοιτάγματα | τῶν ματιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων
Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκοιτάζω σύνθ. γλυκονκοιτάζω Μακεδ. (Δεσπότ.
Θεσσαλον.) γλυκονκ'τάζω Ἡπ. (Κουκούλ.) γλυκοκοιτάω
Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοιτῶ
Ι. Πολέμ., Χειμώνων., 170 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μέσ.
γλυκοκοιτάζομαι Λεξ. Δημητρ. Ἀόρ. ἐγλυκοκοιτάχτηκα
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ο ι τ ᾶ ζ ω.

Προσβλέπω τινὰ μετὰ συμπαθείας, μετὰ γλυκύτητος, μετ'
εὐφροσύνης σύνθ.: Ποίημ.

Πότε γλυκοκοιτάζει ψηλὰ τ' ἀστέρι τ' οὐρανοῦ
Κ. Κρυστάλλ., Ἔργα 1,186. β) Προσβλέπω τινὰ μετὰ πό-
θου, ἐρωτικῶς σύνθ.: Ἀλήθεια, ἡ μικρὴ τὸν γλυκοκοιτάζει
Γ. Ξενόπ., Ἀφροδ., 79. Ἀλλοίμονο σὲ σένα, ἂν τύχῃ καὶ
γλυκοκοιτάξης τὸ βασιλιά μου Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ.
142. Κ' ἔδειξε ἀπάνω ᾿ς τὸν τοῖχο τὸ ζευγάρι τῶν προπατό-
ρων ποῦ γλυκοκοιτάζονταν, ἔσαν αἰῶνα τώρα, μέσα ᾿ς τὰ
πλαίσια τους Π. Νιρβάν., Τὸ ἀγρολούλ., 24 || Ἄσμ.

Τὰ μαύρα μάθια τ' ἀγαπῶ, γιατί γλυκοκοιτάζουν
κι ὁδε γυρίσω καὶ τὰ ᾿δῶ, μέσ' ᾿ς τὴν καρδιά μὲ σφά-
ζουν

Κρήτ.

Βρίσκου μινὰ κόρη πῶπλυνι, τὰ μάτια δακρυσμένα,
κι ἀνοῖξα τὰ ματάκια μου κι τὴν γλυκονκοιτάζω
Μακεδ. (Δεσπότ.) || Ποίημ.

Καὶ γλυκοκοιτάξαν πάλι | δυὸ ψυχρές ἡ μιὰ τὴν ἄλλη
Μ. Τσιριμῶκ., Ἐκ βιβλ., 61.

γλυκοκοκκινάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ο κ κ ι ν ᾶ δ α.
Ἐπὶ τῶν χειλέων ἐλαφρὰ ἐρυθρότης.: Ἄσμ.

Πάντα ᾿ς τὴ γυροποταμιὰ δὲν λείπει πρασινάδα
οὔτε κι ἀπὸ τὰ χεῖλη σου ἡ γλυκοκκινάδα.

γλυκοκόκκωνος ἐπιθ. Κύπρ. — Μ. Φιλήντ., Γλωσ-
σογν., 1,144. Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 177.

Ἐκ πιθάν. Βυζαντ. ἐπιθ. γ λ υ κ υ κ ὸ κ κ ω ν ο ς, τὸ
ὅπ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κ ὸ κ κ ω ν.

ἌΟ ἔχων γλυκύν κόκκων, κ ο υ κ κ ο ὕ τ σ ι, ἐπὶ τοῦ καρ-
ποῦ τοῦ δένδρου β ε ρ ι κ ο κ ι ᾶ ἐνθ' ἄν.: Βερικοκιά γλυκο-
κόκκωνη Κύπρ. Γλυκοκόκκωνα χρυσόμηλα αὐτόθι. Συνών.
γ λ υ κ ο π ὕ ρ η ν ο ς.

γλυκόκολλα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ ὸ λ λ α.

